

провинилъ!“ Парисъ му отговорилъ: „Гекторе!“ ты имашь сѣрце жестоко и мѣжество неотразимо, като сѣкира та съ коя то корабестроитель тѣ обдѣлва греды тѣ. Има правда въ твои тѣ порицанія, но не ма мѣмри за хубость та, — и тя е даръ отъ безсмъртны тѣ. Ако желашь да са сразѣ азъ, то нека бѣде! кажи на Гърцы тѣ и Троены тѣ да прекъснѣтъ боя, — азъ искамъ да си испытамъ силы тѣ въ единоборство съ Менелая за Елена и за нейны тѣ сѣкровища. Кой то отъ насъ надвые, нека той земе Елена; подтвърдете туй съ договоръ и подирь работете мирно полета та си, а Гърцы тѣ нека си плавать назадъ въ Аргосъ.“

Гекторъ, пріятно очуденъ чрезъ тѣзи думы, изстѣпилъ са въ срдѣ сраженіе то и като си подигнѣлъ ножа въспрѣлъ нѣтиска на троенски тѣ дружины. Щомъ го сгледали Гърцы тѣ, наченѣли единъ презъ другій да хвърлятъ връхъ него копія, камъне и стрѣлы. Но Агамемнонъ грѣмогласно повикалъ назадъ грѣцки тѣ дружины. „Спрѣте са, Аргивены, не хвърляйте връхъ него! Гекторъ нека да говори съ насъ!“ Гърцы тѣ спуснѣли рѣцѣ и мѣлчеливо обиколили вожды тѣ си: а Гекторъ възвѣстилъ грѣмогласно на народы тѣ рѣшеніе то на брата си Париса. Слѣдъ тѣзи рѣчь послѣдоволо дѣлбоко мѣлченъе; и най подирь заговорилъ Менелай: „Послушайте меня, извикалъ той, меня, кому то душа та е най много отеготена отъ общо то зло! Наконецъ, азъ са надѣжъ, че вый Троены и вый Аргивяны ще са избавите отъ борба та и ще са разыдемъ примирены! Единъ тѣ отъ насъ трѣба да умре, а други тѣ мирно да са разыдѣтъ. Да принесемъ жертва и са закълнемъ и тогасъ да наченемъ единоборство то.“

И двѣ тѣ войски са зораждали на тѣзи думы, защо то сички тѣ съ нетѣрпѣніе желатели края на продължителна та война. Отъ двѣ тѣ страны конѣ тѣ спрѣхѣ, герои тѣ скочили, откопчели си ризници тѣ и ги сложили на земя та. Врагове съ врагове са срѣшнѣли толкъосъ близо, като че сѣ пріятели. Гекторъ проводилъ бѣрже двама въ-